

-ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ-

Ρος Μακντόναλντ

Η ΝΕΚΡΟΦΟΡΑ ΜΕ ΤΙΣ
ΡΙΓΕΣ

Μετάφραση: Βικτωρία Λέκκα

ISBN 978-960-221-384-1, σχ. 21x12, σελ. 367, α'
έκδ. Ιούνιος 2007, τιμή: 15,00€ (χωρίς Φ.Π.Α.)

Επισημως ο ντετέκτιβ Λιου Άρτσερ έχει κληθεί να ξεθάψει τις βρωμιές που μπορεί να κρύβει ο υποψήφιος γαμπρός του πλούσιου συνταγματάρχη Μπλάκγουελ. Πολύ γρήγορα όμως καταλήγει να ξεθάβει τα πτώματα μιας σειράς παλιών και πρόσφατων φόνων σ' όλη την έκταση από το Λος Άντζελες και το Σαν Φρανσίσκο μέχρι τη Λίμνη Τάχο και το Μεξικό. Η παράξενη νεκροφόρα που βρίσκει ξανά και ξανά στο δρόμο του φέρει πράγματι τις μαύρες και άσπρες ρίγες της ζέβρας, αλλά οι σχέσεις που υφαίνουν μεταξύ τους οι χαρακτήρες διατρέχουν όλες τις αποχρώσεις του γκριζου.

Ρος Μακντόναλντ: «ανάμεσα στην κοινωνιολογική αναφορά και τον εφιάλτη»

Το πραγματικό του όνομα ήταν Κένεθ Μίλαρ. Αλλά οι αναγνώστες που καταβρόχθιζαν με πάθος όλες αυτές τις αριστοτεχνικές ιστορίες φόνου, απάτης και οικογενειακής αποσύνθεσης τον ήξεραν καλύτερα με το ψευδώνυμο Ρος Μακντόλντ.

Επί τρεις δεκαετίες ο Μακντόναλντ έσυρε την πένα του στους κακόφημους δρόμους της αστυνομικής μυθιστοριογραφίας, συνδυάζοντας τη λυρική πρόζα, τον κοφτερό διάλογο και τη βαθύτερη κατανόηση της ατομικής συνθήκης, με αποτέλεσμα να γίνει ένας από τους πιο εξέχοντες δημιουργούς του μοντέρνου αμερικάνικου αστυνομικού μυθιστορήματος. Ο ήρωάς του Λιου Άρτσερ, με δεκαοκτώ βιβλία στο ενεργητικό του, έγινε ο πιο αναγνωρίσιμος μυθιστορηματικός ντετέκτιβ στις Ηνωμένες Πολιτείες, φτάνοντας μάλιστα να περάσει στον κινηματογράφο και την τηλεόραση.

Αν κάποιος κληρονόμησε τα σκήπτρα του Ντάσιελ Χάμμετ και του Ρέυμοντ Τσάντλερ – όντας μάλιστα πιο παραγωγικός, και κατά πολλούς (όπως η Γιουντόρα Γουέλτνι) καλύτερος συγγραφέας, από τους προκατόχους του– αυτός ήταν ο Ρος Μακντόναλντ («ο αστυνομικός συγγραφέας του σκεπτόμενου ανθρώπου»). Από το τέλος της δεκαετίας του 1940, διεύρυνε τον ορισμό του αστυνομικού είδους, δίνοντάς του πρωτόγνωρο ψυχολογικό βάθος, υπαρξιακή ένταση και ηθική αμφισημία, χωρίς ποτέ να απομακρυνθεί από τα λαϊκά του ερείσματα: την αινιγματική πλοκή, τους συναρπαστικούς χαρακτήρες, το δυναμικό ρυθμό της αφήγησης.

Στο πρόσωπο του Λιου Άρτσερ, ο Μακντόναλντ επαναπροσδιόρισε τον ιδιωτικό ντετέκτιβ σαν μια περιπλανώμενη συνείδηση που διατρέχει τα σύνορα ανάμεσα στην ανθρώπινη αδυναμία και την εγκληματική ενοχή. Πρόκειται, όπως λέει ο ίδιος, για «ένα δημοκρατικό είδος ήρωα», ένα χαρακτήρα όχι τόσο εξιδανικευμένο όσο ο Φίλιπ Μάρλοου του Τσάντλερ, αλλά μάλλον ευάλωτο, που φέρει τα σημάδια της ενοχής και το φόβο για «την ύπουλη σκοτεινιά γύρω μας και μέσα μας». Φτιαγμένος στα μέτρα της πραγματικής ζωής, ο Άρτσερ είναι κάποιος που, χάρη στη συμπόνια του και τη διάθεσή του να ακούσει, καλεί τους άλλους να μοιραστούν μαζί του τον πόνο, τη ματαίωση και τη συγκαλυμμένη τους εχθρότητα. Από μια άποψη, η πρωταρχική ερευνητική τεχνική του είναι να μιλάει, να ακούει και «να περιμένει την αλήθεια να έρθει στην επιφάνεια».

Τα βιβλία του Μακντόναλντ, αρκετά σύνθετα και σοβαρά («φροϋδικά» στο υπόστρωμά τους) ώστε να τραβήξουν την προσοχή των κριτικών περισσότερο από άλλα σ' αυτό το χώρο, δεν εστιάζουν τόσο στο «ποιος το 'κανε» όσο στο «γιατί το 'κανε»· αναδεικνύουν λιγότερο τις ίδιες τις πράξεις βίας απ' ό,τι τις πηγές τους, αυτό που κάνει κάποιον να επιτίθεται μ' ένα μαχαίρι, ένα πιστόλι ή ένα παγοθραύστη – ή απλώς με τη διαβρωτική δύναμη του μίσους. Ίσως λόγω του διαλυμένου περιβάλλοντος όπου μεγάλωσε ο συγγραφέας, τα έργα αυτά έλκονται από την παρακμή της οικογένειας, την απουσία της αγάπης από τα αμερικάνικα σπίτια, την ενοχή που περνάει από γενιά σε γενιά. Οι περισσότερες υποθέσεις του Άρτσερ αφορούν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, οικογένειες που αντιμετωπίζουν, ή –συχνότερα και πιο επικίνδυνα– δεν αντιμετωπίζουν, παλιά μυστικά με φοβερές συνέπειες. Ο Μακντόναλντ έβλεπε αυτές τις ιστορίες σαν ποιητικά ντοκουμέντα: «συνδέονται με όσα συμβαίνουν στον κόσμο με όρους όχι πραγματικότητας αλλά φαντασίας . . . στέκονται στα μισά του δρόμου ανάμεσα στην κοινωνιολογική αναφορά και τον εφιάλτη».